

อายุมาก...แล้วไง?

ไม่ว่าสายแค่ไหน ก็เริ่มต้นชีวิตบทใหม่ได้

ริมทรายปลายคลื่น

หนังสือในซีรีส์ “แล้วไง”

1. ไม่เก่ง...แล้วไง? —
เปลี่ยนความรู้สึกว่า “ฉันไม่เก่ง”
ให้กลายเป็นพลัง
2. ไม่สวย...แล้วไง? —
คุณค่าของผู้หญิงไม่ได้อยู่ที่หน้าตา
3. ไม่มั่นใจ...แล้วไง? —
กล้าที่จะเป็นตัวของตัวเองและกล้าลอง
4. เคยล้ม...แล้วไง? —
ความผิดพลาดไม่ใช่จุดจบ
5. อายุมาก...แล้วไง? —
ไม่ว่าสายแค่ไหน
ก็เริ่มต้นชีวิตบทใหม่ได้

อายุมาก...แล้วไง?

ไม่ว่าสายแค่ไหน ก็เริ่มต้นชีวิตบทใหม่ได้

ลำนําคำคม โดย ริมทรายปลายคลื่น

อายุมาก...แล้วไง?
ไม่ว่าสายแค่ไหน ก็เริ่มต้นชีวิตบทใหม่ได้

ผู้เขียน: ริมทรายปลายคลื่น
สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย
ติดต่อ: prim03@gmail.com

แต่คุณที่เคยยืนอยู่หน้าประตูบานใหม่
แล้วลั้งเลเพียงเพราะตัวเลขของวัย

“ชีวิตไม่ถามว่าเราอายุเท่าไร
ก่อนเปิดประตูบานถัดไป”

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้น
เพื่อชวนให้คุณทำเหมือนไม่เคยเหนื่อย
ไม่เคยเสียเวลา หรือไม่เคยหวั่นไหว
เมื่อเห็นใครเริ่มก่อน ความรู้สึกว่า
“สายเกินไป” มีน้ำหนักจริง
โดยเฉพาะในวันที่โลกพูดถึงความใหม่และ
วัยเยาว์

ดังเสียงจนเสียงของประสบการณ์ถูกลบ

แต่ชีวิตไม่ได้มีฤดูเดียว
ดอกไม้บางชนิดบานในแสงเช้า
บางชนิดเก็บกลิ่นหอมไว้จนถึงเย็น
เราอาจเริ่มช้ากว่า
เปลี่ยนทางหลังผ่านเรื่องราวมากกว่า
หรือเพิ่งเห็นสิ่งที่ต้องการ
เมื่อเดินมาไกลแล้ว
นั่นไม่ทำให้การเริ่มต้นมีค่าน้อยลง

หน้าต่อจากนี้ไม่ใช่นาฬิกาที่เร่งคุณ
และไม่ใช่คำสัญญาว่าทุกอย่างจะง่าย
มันเป็นเพียงที่นั่งริมทาง ให้คุณวางคำว่า
“สายเกินไป” ลงชั่วคราว
แล้วฟังหัวใจอีกครั้งว่า
ยังมีชีวิตแบบใดที่อยากลอง
และยังมีบทใด
ที่อยากเขียนด้วยมือของคุณเอง

เมื่อเรายังเด็ก เรามักกลัวว่าโลกกว้างเกินไป
เมื่ออายุมากขึ้น เรากลับกลัวว่าโลกเหลือพื้นที่ให้เราน้อยลง

แต่ขอบฟ้าไม่ได้ขยับเข้ามาใกล้เพราะวันเกิดผ่านไป
มันยังอยู่ตรงนั้น—รอให้เราเลือกทิศทางด้วยสายตาที่รู้จักชีวิต
มากกว่าเดิม

ระยะเวลาที่ 1 — คำตัดสิน

“วัยเพิ่มจำนวนปี แต่ไม่ได้ลดจำนวนขอบฟ้า”

มีวันที่เราไม่ได้เหนื่อยจากการเดิน
ช้า
แต่เหนื่อยจากการมองนาฬิกาของ
คนอื่น

เขาแต่งงานแล้ว เขามีบ้านแล้ว
เขาเริ่มใหม่ตั้งแต่อายุน้อย
ส่วนเรายังยืนอยู่กับคำถามเดิม
จึงเผลอคิดว่าตัวเองมาถึงช้าเกินไป

ความจริงคือแต่ละชีวิตไม่ได้ ออก
เดินจากสถานีเดียวกัน
และไม่ได้มุ่งไปปลายทางเดียวกัน
เวลาของใครจึงใช้ตัดสินเวลาของ
เราไม่ได้

“นาฬิกาของคนอื่น
ไม่เคยบอกเวลาที่เหมาะกับห
วใจเรา”

“อายุขนาดนี้แล้ว ยังจะเริ่มอีกหรือ”
บางประโยคถูกพูดเบา ๆ กลางวงสนทนา
แต่กลับตามเรากลับบ้าน

มันนั่งอยู่ข้างเตียงในคืนนั้น
และแทรกตัวลงในทุกความฝันที่ยังไม่ทันได้ลอง
ราวกับคนพูดรู้อนาคตของเราดีกว่าเจ้าของชีวิต

คำถามของเขาอาจเป็นเพียงความเคยชิน
ไม่ใช่คำพยากรณ์
เราจึงไม่จำเป็นต้องยกกุญแจของวันพรุ่งนี้ให้ประโยคนั้น
ถือไว้

“คำพูดหนึ่งประโยค
‘ไม่มีสิทธิ์ถือกุญแจอนาคตของเรา’”

เราเคยเลื่อนผ่านประกาศหนึ่ง
เห็นคุณสมบัติที่ทำได้ เห็นงานที่ยากลอง
แล้วหยุดตรงช่องอายุ

ตัวเลขเพียงบรรทัดเดียวทำให้ประสบการณ์หลายปีดูเล็ก
ลงทันทีทั้งที่มีอยู่เคยแก้ปัญหา เคยดูแลคน
เคยผ่านวันที่ไม่มีคำตอบ และยังเรียนรู้สิ่งใหม่ได้เสมอ

บางประตูอาจปิดจริง
แต่นั้นไม่ได้แปลว่าทั้งอาคารไม่มีทางเข้าอื่น

“ประตูหนึ่งบานปิด
ไม่ได้แปลว่าทั้งชีวิตหมดทางเข้า”

